

skolen. Jeg er derfor gaaet sammen med 2 andre ærede Medlemmer om at foreslaa at udslette denne Forskel, saa at vi her betale de samme Skolepenge som ved andre Skoler. Jeg synes, at alt taler for at gøre det. Jeg kan egentlig ikke indse, hvad der skulde tale imod det. — Saa er der Ændringsforslaget Nr. 35. Hvis ærede Medlemmer ville tage Forslaget frem og slaa op paa § 22, ville de se, hvad det dér drejer sig om. Det hedder der i fjerde Stykke: „Fortrinlig Adgang til Lærerembeder (Lærerindeembeder) ved de nævnte Skoler have de, der have underkastet sig en Skoleembedseksamen. Fra 19. August 1905 at regne kan ingen blive ansat som Lærer eller Lærerinde, som ikke har underkastet sig en Prøve i Pædagogik og Undervisningsfærdighed; Prøven i Undervisningsfærdighed kan dog bortfalde for den, der kan fremlægge Vidnesbyrd om, at han (hun) paa tilfredsstillende Maade har undervist i mindst 2 Aar ved en kommunal eller privat højere Almenskole“. Det, det her drejer sig om, er, om det kunde lykkes endelig en Gang at faa det ordnet saaledes, at vore Candidati magisterii og de universitetsuddannede Lærere i det hele virkelig ikke blot tog videnskabelig Uddannelse, men ogsaa nogen Læreruddannelse. Jeg omtalte ved 1ste Behandling af denne Sag her i Salen, at til virkelig Læreruddannelse høre de samme to Ting som til Skolelærer-eksamen, muligvis paa en anden Maade og i et andet Omfang — det skal jeg ikke komme ind paa her, men kun sige, at de to Ting ere: at have Indsigt i Pædagogik, Opdragelseskunstens Historie, Indsigt i, hvad dens ypperste Mænd, dens ypperste Arbejdere have tænkt og udrettet, og dernæst praktisk Øvelse i Undervisningsfærdighed. De to Ting høre til. Det har her i Danmark været forsøgt at gøre det til Virkelighed ogsaa for cand. mag.'er og filologiske Kandidater, at de maatte gennemgaa en saadan Uddannelse. Den er imidlertid aldrig bleven gennemført, fordi det har været meget uheldigt arrangeret. Der er ikke blevet spurgt, om man havde disse Prøver, saa at der saa at sige ingen cand. mag.'er er, som have taget disse Prøver. Nu skulde det gerne blive til Virkelighed, og det er ogsaa Lovens Mening, at det skulde blive til Virkelighed. Men saa staar der den Undtagelse, at Prøven i Undervisningsfærdighed kan dog bortfalde for den, der kan fremlægge Vidnesbyrd om, at han (hun) paa tilfredsstillende

Maade har undervist i mindst 2 Aar ved en — muligvis kommunal eller privat — højere Almenskole. Jeg omtalte ogsaa dette Punkt ved 1ste Behandling. Jeg mener, at Attest for at have undervist tilfredsstillende i 2 Aar kan enhver Lærer skaffe sig. Hvis han har undervist i 2 Aar, vil hans Bestyrer ikke nægte ham denne Attest. Nu kan den højttærede Minister sige, at man behøver ikke at respektere en saadan Attest for, at Undervisningen har været tilfredsstillende i 2 Aar, men der maa i Lovens staa en Ventil, en Overgangsbestemmelse, som gør det muligt i Overgangstiden, indtil ny Hold Lærere vokse op, som have forberedt sig paa disse ny Fordringer, at udnævne de dygtige Mænd og Kvinder, som vitterligt ere ypperlige Lærere, men ikke have aflagt disse Prøver. Dertil vil jeg sige, at det er rigtigt; en Overgangsbestemmelse maa vi have. Men jeg synes ikke, det er heldigt, som det staar her. Naar man tænker sig i en saadan Lærers Sted, som søger Embede, og man siger til ham: Du skulde egentlig have to Ting først, du skulde have aflagt Prøve i Pædagogik og i Undervisningsfærdighed. Nu kan du blive fritagen for Prøven i Undervisningsfærdighed, men Kursus eller Eksamination i Pædagogik kan du ikke blive fritagen for, saa kunde det dog være, at han i og for sig finder, at det er en nok saa snurrig Fordring at stille til ham som den førstnævnte. Man skal ikke nævne Navne, men jeg kunde her i Danmark lade min Tanke falde paa adskillige Mænd, som ikke have aflagt en saadan Prøve, men som ved deres Forfatter- og Skolevirksomhed have vist en saadan Overlegenhed i pædagogisk Dannelse, at det vilde være snurrigt at forlange, at de skulde underkaste sig en saadan Prøve. Derfor har dette Mindretal tænkt, at man maaske kunde sætte en anden Overgangsbestemmelse ind, nemlig, at vi udsætte den Termin, efter hvilken vedkommende skal have taget Prøven i Pædagogik og Undervisningsfærdighed, til 1908; men fra den Tid skal der saa heller ikke være Undtagelser fra Bestemmelsen. Det er nemlig Mindretallets Ønske, at det skal blive til Alvor, at ogsaa vore saakaldte højere Lærere, universitetsuddannede Lærere, faa en Læreruddannelse ved Siden af deres Faguddannelse. Det er vort Ønske, at det ikke, som det har været 80erne og 90erne igennem, skal blive et Mundsvejr. Vi ønske, at det skal blive til Virkelighed. Derfor have vi stil-